

The Circle of Life

Jelle Reumer [jellereumer@jellereumer.nl]

Wie kent niet het lied *The circle of life* uit de film *The Lion King*? Aan het eind van de film staat de jonge leeuw, die ooit een klein en aandoenlijk welpje was, zelf als een stoere leeuwenman met volle manendos op een rotspunt en laat zijn macht weerklinken. Dat is de *Circle of Life*, die eigenlijk beter een *Spiral of Life* kan heten, maar dat terzijde. De macht gaat van de ene op de andere generatie over. Ik merk het nu zelf ook, sinds ik kleinkinderen heb en er soms aan moet denken dat ik als klein jochie bij mijn oma en opa Reumer logeerde. Inmiddels zijn we bijna zestig jaar verder en het is goed.

In 1971 ging ik biologie studeren, in Utrecht (waar anders?). We hadden elke ochtend vier of vijf uur college, vaak in het Botanisch Laboratorium aan de Lange Nieuwstraat, een stoer bakstenen fin-de-siècle gebouw waarin zich een mooie eikenhouten amfitheatervormige collegezaal bevond waar we keurig met tweehonderd eerstejaars in pasten. En elke middag waren er practica, waartoe we ons per fiets of bus naar de Uithof begaven, die moderne, in de jaren zestig gestarte campus aan de oostzijde van Utrecht. De Uithof was in die tijd nog tamelijk leeg; tussen de weilanden van een voormalige polder stonden de eerste betonnen kolossen, naar de smaak van die tijd uitgevoerd in een soort gewassen-grindbeton – oerlelijk natuurlijk maar toen was het mode. De centrale gebouwen heetten destijds Transitorium 1, Transitorium 2 en Transitorium 3, door ons dikwijls verbasterd tot Crematorium 1, 2, en 3 vanwege de onpersoonlijke architectuur met 1%-regelkunst die ook crematoria aankleefde (en vaak nog aankleeft). Intussen zijn de gebouwen omgedoopt en voorzien van de namen van universitaire hotemetoten; ze gaan nu door het leven als respectievelijk het Ruppertgebouw, het Van Unnikgebouw en het Kruytgebouw.

Tegenover Trans 2 stond aan de andere kant van de Heidelberglaan, aan de rand van de weilanden, een enorme barak, vanwege de tijdelijkheid van het gebouw en de universitaire behoefte aan classicistische bombast Provisorium genoemd. Het is uiteindelijk vijftientwintig jaar meegegaan, dus zo provisorisch was het nou ook weer niet. In dat Provisorium hadden we de practica. We maakten coupes van plantenstengels, we ontleedden naar formale stinkende haaien en verse cavia's, determineerden wilde flora, dat soort werk. We troostten een huilende jaargenote die niet tegen een dode cavia kon.

En we dronken veel warme chocomel uit een automaat. In Transitorium 2 zat bovendien het herbarium van de universiteit (het is sindsdien naar Leiden afgevoerd), dus daar kwam ik ook geregeld over de vloer vanwege een destijds sterke botanische interesse. Pas in mijn tweede jaar is die belangstelling voor de plantkunde een beetje afgenomen en blijvend vervangen door de paleontologie.

Het Botanisch Lab in de binnenstad bestaat niet meer. Daar waar zich dat mooie eikenhouten amfitheater bevond, komen tegenwoordig de bezoekers het Utrechtse Universiteitsmuseum binnen, want dat is de huidige bestemming van het oude gebouw. Op exact de plaats waar destijds het Provisorium stond, bevinden zich nu een parkeergarage en de Universiteitsbibliotheek. Ik parkeer er mijn auto (in die garage). In Trans 2, ofwel het Van Unnikgebouw, zit op de vijfde etage mijn nieuwe, tijdelijke kantoor. Die Uithof, dat is een plek waar zich nu voor mij de cirkel sluit. Waar ik in 1971 als eerstejaars de eerste schuchtere stappen in de wondere wereld van de biologie zette, zetel ik nu als hoogleraar paleontologie. Dezelfde liften die mij toen naar het herbarium zoefden, brengen mij ook nu weer omhoog.

En in de tussentijd heb ik elders gewerkt, kort bij het Academisch Ziekenhuis Utrecht, iets minder kort bij de universiteit van Genève en veel minder kort bij Het Natuurhistorisch. Achtentwintig jaar, op de dag af. Vier keer zeven. Magere en vette jaren. Die achtentwintig jaar zijn voorbij gevlogen. Het was voor mij de mooiste baan in Rotterdam, en vanaf 1995 ook nog eens met het mooiste uitzicht van Rotterdam, op bomen, een eksternest, groepjes staartmeesjes, voorbijkrijgende halsbandparkieten, af en toe een paartje onstuimig vrijende pubers van allochtone herkomst, soms een boomklever, een groene specht, hitsige eenden, en boven de boomkruinen in de verte losse fragmenten van de gestaag groeiende Rotterdamse skyline. Achtentwintig jaar lang feest (en soms een kater, maar dat heb je onvermijdelijk bij een goed feest). Achtentwintig jaar waar ik met ongelooflijk veel plezier op terugkijk, niet in het minst door alle fijne samenwerking en vriendschap. Daarvoor kan ik iedereen niet genoeg bedanken. Na achtentwintig jaar keer ik terug naar de plek waar het begon. *The Circle of Life*. ◀